Φώτης **Μανούσης**

Στη Saos Ferries έδωσα την ψυχή μου

Πληγωμένος. Κουρασμένος και απογοητευμένος, αλλά μαχητής. Ο εφοπλιστής κ. Φώτης Μανούσης μιλάει για πρώτη φορά ύστερα από μήνες. Αποκαλύπτει αρκετές πτυχές της πρόσφατης ακτοπλοϊκής περιπέτειάς του, που μεταδόθηκε live από τα ελληνικά κανάλια καθ' όλη τη διάρκεια του περασμένου Αυγούστου

Δεν περιμένω τίποτα, μας είπε χαρακτηριστικά κάποια στιγμή. Και ύστερα το πήρε πίσω. «*Λάθος*», είπε. «*Περιμένω ένα καλύτερο αύριο*». Για την ταλαιπωρία του χτύπησε την πόρτα του Πρωθυπουργού κ. Κώστα Καραμανλή. Εγγράφως. Όχι μία. Όχι δύο. Άλλά τρεις φορές. Αν διαβάσει κανείς την τελευταία του επιστολή, θα διακρίνει μέσα ένα δράμα. Έναν φόβο. Μια απειλή ζωής. «*Δεν εκτιμώ ότι την οριστική καταστροφή τη δική μου και της επιχείρησής μου ή την οριστική απώλεια των πεντακοσίων θέσεων εργασίας τις επιθυμείτε. Ούτε όμως ότι ανθρωποθυσία θα αναμένατε για την εκδήλωση του ενδιαφέροντός σας*». Είναι βέβαιος ότι ο Πρωθυπουργός δεν γνωρίζει. Δεν έμαθε ποτέ. Κάποιοι φροντίζουν φαίνεται συστηματικά γι' αυτό.

Κάνει εκτιμήσεις: Στόχος του Απ. Βεντούρη είναι να αποτραπεί η ενοποίηση των Υπουργείων Ναυτιλίας και Αιγαίου.

Αποκαλύπτει: «*Είναι εξωφρενικό. Δύο ημέρες πριν από την τελευταία συνέντευξη στο Ζάππειο ο Βεντούρης μου ζήτησε να τον βάλω συνεταίρο*». Μιλάει αυθόρμητα. Απλά. Δεν διστάζει μπροστά στις λέξεις. Τις ζυγίζει όμως και επανέρχεται. Δεν είναι καιρός για άσκοπες περιπέτειες. «*Άστο καλύτερα. Μην το γράψεις αυτό. Δεν πάει στο διάολο*». Επιμένει όμως. Βρίσκει τις κατάλληλες λέξεις. Θυμάται. Θυμάται εκείνους που στάθηκαν πλάι του. Θυμάται τον προσωπικό του αγώνα για τη λειτουργία της Ελεύθερης Τηλεόρασης. Της Ελεύθερης Ραδιοφωνίας. Τον Αρκουδέα. Τη δικαίωσή του από τη Διοικαιοσύνη του ΠαΣοΚ. Συγκρίνει πολιτικούς και «πολιτικούς».

Αισιοδοξεί: «*Φρονώ ότι δεν βρίσκομαι στο τελευταίο σκαλί. Πιστεύω ότι έχω τη δυνατότητα να ξεπεράσω την κρίση*».

Τρίτο παιδί του Ανδρέα Μανούση από τη Δυτική Μακεδονία και της Μέλης (Μελίνα) Τοροσιάδου, που έφτασε στον Πειραιά από τη Μικρά Ασία, ο κ. Μανούσης θυμάται τα πρώτα του παιδικά χρόνια και τους ανθρώπους που επηρέασαν την πορεία της ζωής του. «*Η μάνα μου ήταν μοδίστρα*», λέει με υπερηφάνεια. «*Κόντεψε να χάσει τα μάτια της πάνω στη βελόνα για να μας μεγαλώσει. Ο πατέρας μου ήταν ο κλασικός παραδοσιακός δάσκαλος. Προσπαθούσε να γίνω, όπως έλεγε, καλύτερος από αυτόν. Η μάνα μου μου έμαθε να δουλεύω και ο πατέρας μου να κρίνω ανθρώπους*».

Θυμάται με χαμόγελο την κυριακάτικη υποχρέωσή του, μια και ήταν ο μικρότερος στην οικογένεια, να μεταφέρει το ταψί, κρέας με πατάτες, στο φούρνο. Ήταν η μόνη μέρα της εβδομάδας που το «μενού» περιλάμβανε κρέας. Θυμάται με νοσταλγία τις αλάνες και τους παιδικούς του φίλους: «*Πολλοί φίλοι έχουν διαπρέψει στη ζωή, αλλά υπάρχουν και άλλοι που δυστυχώς έφυγαν από κοντά μας*». «*Ήταν παράδοση για όλη την παρέα η πρώτη βουτιά της χρονιάς στη θάλασσα να γίνεται την Πρωτομαγιά*». Κάπου στο Τάμαριξ της Θεσσαλονίκης. «*Παγώναμε, αλλά κανείς δεν το παραδεχόταν*». Θυμάται τις κατασκηνώσεις προσκόπων στον Χορτιάτη και τις ατελείωτες πεζοπορίες. «*Κάθε παραμονή Χριστουγέννων βράδυ λέγαμε* ►

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΧΡ. ΛΙΑΤΣΗΣ